

гато не оставало мѣсто, напимѣрь снѣ, днѣ, и пр. Само въ грѣцките думи десетиричното і са е употрѣбляло правилно, напимѣрь Іисусъ, Іерусалимъ, и пр. Славянете сж захванале да пишатъ і преди гласните букви не по-рано отъ XV-ятъ вѣкъ.

8) Между гласните букви о и ѡ не е сжществовало никакво звуково отличие. Въ старославянскиятъ езикъ послѣдната буква са е писала само въ чуждите собствени имена, напимѣрь Іованъ, Ирѡнъ, Ѡвдоръ, и пр. Въ новославянскиятъ езикъ тя са употрѣблява въ слѣдующите случаи: а) за да са обозначатъ предлозите, които са сжединяватъ съ глаголите и съ сжществителните, напр. ѡклокъза, ѡкличеніе, ѡкъз, ѡгрѣскѣ, ѡсудѣ (Ѡклокъза, и пришедъ онъ ѡкличитъ мѣръ ѡ грѣскѣ и ѡ правдѣ и ѡ сѣдѣ. Іоанъ XVI., 8); б) въ падѣжите на множественното число за отличие отъ сходните съ тѣхъ падѣжи въ единственното число, напимѣрь, родителниятъ падѣжь множ. число отрокъ, воинъ отъ именителниятъ падѣжь единственно число отрокъ воинъ, и дателниятъ падежь множественно число отрокомъ, оучникомъ отъ творителниятъ падѣжь единственно число отрокомъ, оучникомъ; в) въ нарѣчитята за отличието имъ отъ прилагателните имена изъ срѣдниятъ родъ, напимѣрь малѡ (прилаг. мало), тамѡ, такѡ, и пр.; г) въ родителниятъ падѣжь на единственно число въ мѣстоименията и въ прилагателните имена за отличие отъ винителниятъ падѣжь отъ сжщото число, напимѣрь, „оузрѣ его отецъ его“.

9) Буквата оу е замѣнена въ новосла-